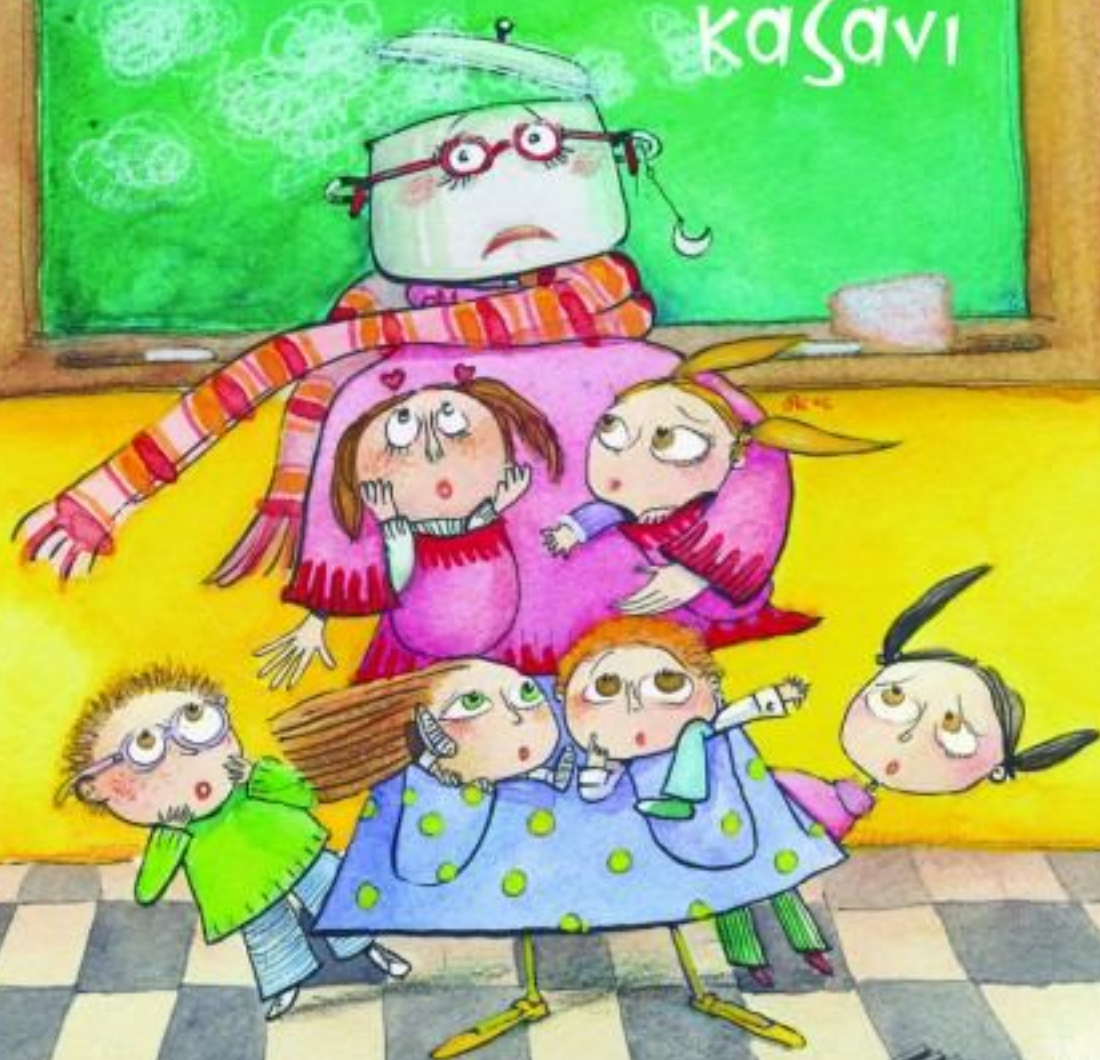

Σοφία Μαντουβάλου

Συλλογή
περιστέρια

Η δασκάλα που το κεφάλι της έγινε καζάνι

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Η δασκάλα ή Το φαρδύ πουλόβερ	13
Οι μαθητές ή Οι μυρωδάτες κάλτσες	19
Η πρώτη μέρα ή Ο ανιχνευτής βλακείας	31
Η δεύτερη μέρα ή Γιατί δεν αγαπάω το δάσκαλό μου	41
Το ωρολόγιο πρόγραμμα ή Το βιβλίο της τουαλέτας	51
Ο διευθυντής ή Και οι τοίχοι έχουν αυτιά	59
Είκοσι πέντε επί πέντε ή Εκατόν είκοσι πέντε φασαρίες ..	69
Το καζάνι ή Τα παιδιά κατάπιαν τη φωνή τους	81
Έξυπνες καρδιές ή Και τα είκοσι έξι ήταν υπέροχα	95
Επιχείρηση κρεμμύδι ή Και τα είκοσι έξι ήταν υπέροχα ..	105
Κοντά στο στόχο ή Και τα είκοσι έξι ήταν υπέροχα	113
Η τύχη της δασκάλας ή Και τα είκοσι έξι ήταν υπέροχα ..	123
Περασμένα ξεχασμένα ή Μια ιστορία χωρίς τέλος	131

Τσούρμο οι μαθητές να τρέχουνε,
άγνωστο για πού.
Να χοροπηδάνε οι τσάντες στις πλάτες τους
και όλα, μολύβια και τετράδια,
βιβλία και ζωγραφιές, να χάνονται στο δρόμο.
Παιδικές μυρωδιές από τηγανιτές πατάτες
ξεχύνονται μέσα στα χαμομήλια.
Ώσπου φτάσανε στην άκρη της πόλης.
Εκεί που ενώνεται θάλασσα και ουρανός.
Για μια ολομόναχη στιγμή
η θάλασσα και ο ουρανός φιλιούνται.
Γίνονται τότε
ένα συν ένα ίσον μπλε.
Τότε, για πρώτη φορά,
οι μαθητές αγάπησαν πιο δυνατά
όλα όσα είδαν και προσπέρασαν.
Όλα τα αγάπησαν.
και, πιο πολύ απ' όλα,
τη δασκάλα τους.

Η δασκάλα
ή
Το φαρδύ πουλόβερ

Η κυρία Βάσω Χαλάλη δεν είναι η μόνη δασκάλα που το κεφάλι της έγινε καζάνι. Είναι όμως η πιο ψηλή δασκάλα που το κεφάλι της είχε τέτοια τύχη.

Η κυρία Βάσω δεν είναι μόνο ψηλή, είναι και πολύ αδύνατη. Τόσο αδύνατη, που στο φαρδύ πουλόβερ της χωράνε όλα τα άτακτα παιδιά της τάξης.

Η κυρία Βάσω Χαλάλη είναι πολύ όμορφη. Σμήνος αστεράκια αστράφτουν στα μάτια της, κατάξανθα μαλλιά σαν άτακτος ήλιος πλαισιώνουν το πρόσωπό της και δεν ξεχωρίζεις ποια είναι πιο κόκκινα, τα γυαλιά της ή τα χαρούμενα μάγουλά της. Η κυρία Βάσω έχει το μισό φεγγάρι χαμόγελο στο στόμα της και το άλλο μισό κόσμημα στο ένα της αυτί.

Με τον ήλιο στα μαλλιά, το φεγγάρι στο πρόσωπο, τα άστρα στα μάτια και το κεφάλι της γεμάτο ιδέες, μπαίνει στην τάξη αγκαλιάζοντας με μια πλατιά καλημέρα όλους τους μαθητές της.

Στο μαγικό σακίδιο που κουβαλάει πάντα στον ώμο της συνωστίζονται όλες οι εκπλήξεις που τους περιμένουν. Γιατί το μυαλό της κυρίας Βάσως Χαλάλη ησυχία δεν έχει. Οι ιδέες μπαίνουν με πολύ γρήγορο ρυθμό. Καινούριες ιδέες μπαίνουν, παλιές ιδέες βγαίνουν, ενώ μερικές σφηνώνονται εκεί για τα καλά και δεν ησυχάζουν με τίποτα.

Όταν μία ιδέα καρφώνεται στο κεφάλι της κυρίας Βάσως, τα πράγματα γίνονται πολύ δύσκολα για την τρομερή δασκάλα. Έτσι έγινε και τότε που της μπήκε η ιδέα πως οι μαθητές της πρέπει να γίνουν

οι πιο ευτυχισμένοι,

οι πιο χαρούμενοι,

οι πιο δημιουργικοί,

οι πιο υπεύθυνοι μαθητές του σχολείου.

Η μισή ιδέα ξεφύτρωσε μέσα από μία σαπουνόφουσκα, ένα μεσημέρι, την ώρα που η κυρία Βάσω έπλενε τα πιάτα της. Έτσι έρχονται οι περισσότερες ιδέες, όταν δεν τις περιμένεις. Η άλλη μισή γεννήθηκε σε ένα συνέδριο, καθώς μία Κινέ-

ζα δασκάλα έλεγε πως τα παιδιά, όταν μπαίνουν στο σχολείο, είναι ανοιχτά ερωτηματικά και, όταν βγαίνουν, είναι σκέτες τελείες.

«Καταστροφή!» σκέφτηκε φωναχτά η κυρία Βάσω και γύρισαν όλοι και την κοίταξαν.

«Καταστροφή!»

Τα δικά μου τα παιδιά
ερωτηματικά θα έρχονται,
ερωτηματικά θα παραμένουν
και ερωτηματικά θα φεύγουν,
υποσχέθηκε σιωπηλά στον εαυτό της.

Το δημιουργικό της κεφαλάκι άρχισε να φαντάζεται χαρούμενα ερωτηματικά, άτακτα ερωτηματικά, λαμπερά ερωτηματικά, τρυφερά ερωτηματικά, ερωτηματικά με χρώμα, φαντασία και χιούμορ. Τέτοια παιδιά ήθελε να είναι οι μαθητές της η κυρία Βάσω. Παιδιά με έξυπνη καρδιά και ανοιχτό μυαλό.

Δεν υπάρχει άλλη δασκάλα στην ιστορία της εκπαίδευσης που να αγαπήθηκε τόσο πολύ από τους μαθητές της όσο η κυρία Βάσω Χαλάλη.

Όταν γέλαγε, η χαρά απλωνόταν γύρω της σε κύματα που έσπαγαν πάνω στα παιδιά. Κι επειδή η χαρά δεν κρύβεται, και οι μαθητές της κυρίας Βάσως έδειχναν με χίλιους τρόπους την αγάπη τους. Τη ζωγράφιζαν στον πίνακα, της

έγραφαν ραβασάκια που της τα έδιναν στο τέλος του μαθήματος ή της τράβαγαν στο διάλειμμα τη φούστα για ένα σκαστό «κυρία, σας αγαπάω πολύ, μα πολύ, πιο πολύ από το πολύ».

Τη μεγάλη τους αγάπη όμως οι μαθητές την έδειχναν χωρίς λόγια. Αρκεί να έβλεπε κανείς με τι χαρά πήγαιναν κάθε πρωί στο σχολείο και με τι λάμψη κοίταζαν τη δασκάλα τους στα μάτια.

Η κυρία Χαλάλη έμπαινε χοροπηδηχτά στην τάξη, όπως κάνουν τα μικρά παιδιά, φέρνοντας μαζί της τη χαρά και την έκπληξη. Ίσιωνε στη μύτη τα κόκκινα γυαλιά της, έριχνε μια προσεκτική ματιά γύρω της για να βεβαιωθεί πως κανένα μουτράκι δεν έκρυβε κάποια στενοχώρια και μόνο τότε άνοιγε το χιλιογρατζουνισμένο από τη γάτα της σακίδιο. Στα μάτια έψαχνε τη λύπη και τη χαρά η κυρία Βάσω και στο σακίδιο ψαχούλευε το πρόγραμμα της ημέρας.

Μερικοί άνθρωποι είναι σαν να γεννήθηκαν για τη δουλειά που κάνουν. Σ' αυτή την κατηγορία ανήκει η κυρία Βάσω Χαλάλη. Η φύση της έδωσε το χάρισμα να καταλαβαίνει τη γλώσσα και την ψυχή των παιδιών κι εκείνη έταξε τη ζωή της στη «Διάπλωση των παιδων».

Όσοι την ξέρουν από μικρή θυμούνται πως ήθελε να γίνει δασκάλα από τότε που έπαιζε με τις

κούκλες της. Μία πάνινη αρκουδίτσα, ένα ξύλινο αλογάκι, δύο μολυβένιοι στρατιώτες, ένας λαστιχένιος σκύλος, μία μεγάλη και δύο μικρές κούκλες και ο μικρός της αδερφός ήταν οι πρώτοι μαθητές της. Τους μάθαινε τα τραγούδια που άκουγε στο ραδιόφωνο από τη «Θεία Λένα», τους διάβαζε παραμύθια και τους μάλωνε όταν δε ζωγράφιζαν σωστά, ακριβώς όπως τη μάλωνε η μαμά της.

Αν έχετε την τύχη να μπει στην τάξη σας η κυρία Βάσω Χαλάλη, θα την αναγνωρίσετε αμέσως. Γιατί η κυρία Βάσω κουβαλάει μέσα της ένα μυστικό από αυτά τα μυστικά που, όσο και να θέλεις να τα κρύψεις, δεν κρύβονται. Πώς να κρύψει κανείς ένα μεγάλο παιδί που χαίρεται, ονειρεύεται και κάνει σκανταλιές όπως τα μικρά παιδιά!

Αν η καινούρια σας δασκάλα, μόλις μπει στην τάξη, κάνει μια στροφή γύρω από τον εαυτό της και σας ρωτήσει αν σας αρέσουν τα καινούρια της παπούτσια, ε τότε μάλλον βρίσκεστε μπροστά στην κυρία Βάσω. Αν το ένα της παπούτσι έχει κεντημένες κόκκινες καρδούλες και το άλλο κατακίτρινα ερωτηματικά, ε τότε σίγουρα βρίσκεστε μπροστά στην κυρία Βάσω Χαλάλη. Την ευαίσθητη, τρυφερή, παρορμητική και ενθουσιώδη δασκάλα που το κεφάλι της έγινε κάποτε καζάνι.

*Οι μαθητές
ή
Οι μυρωδάτες κάλτσες*

Είκοσι έξι τρισχαριτωμένα ερωτηματικά είχε η τάξη της κυρίας Βάσως Χαλάλη. Είκοσι έξι ανήσυχα μυαλουδάκια. Είκοσι έξι κακομαθημένα, πανέξυπνα διαβολάκια. Πενήντα δύο λαμπερά ματάκια έτοιμα να ανοίξουν διάπλατα από την έκπληξη, να σκάσουν στη στιγμή στα γέλια ή να κλάψουν στην πρώτη παρατήρηση. Σαράντα έξι τρυφερά αυτάκια (τα έξι τα είχε βγάλει η προηγούμενη δασκάλα), ευαίσθητα και στον πιο μικρό ήχο. Είκοσι έξι ποικιλίες μύτης, περίεργες για όλες τις σκανδαλιές της γης. Είκοσι έξι στόματα έτοιμα για τρανταχτά γέλια, τεράστια χαμουρητά και αστείες γκριμάτσες. Πενήντα δύο χέρια ανοιχτά για μια τρυφερή αγκαλιά, άλλες τόσες μυρωδάτες κάλτσες έτοιμες να το βάλουν στα πόδια με το πρώτο χτύπημα του κουδουνιού

για διάλειμμα και είκοσι έξι έξυπνες καρδούλες να περιμένουν με καθημερινό καρδιοχτύπι τα ραβασάκια που στέλνουν η μία στην άλλη.

Στην τάξη της κυρίας Βάσως τα παιδιά κοιτάνε να ξεχάσουν το όνομά τους. Τα παρατσούκλια δίνουν και παίρνουν. Ούτε ένας μαθητής δεν έχει μείνει αβάφτιστος.

Τα βαφτίσια έγιναν πρόπερσι, με όλους τους τύπους, την ώρα των θρησκευτικών. Με νονό, παπά, σταυρουδάκια, μπομπονιέρες, ακόμα και κολυμπήθρα με νερό, ένα γαλάζιο πανί σε καφετιά λεκάνη.

«Μέσα από το παίξιμο των ρόλων, η μάθηση γίνεται βιωματική» υποστήριζε η κυρία Βάσω και έβαζε πάντα τη χαρά στην υπηρεσία της μάθησης.

Το κάθε παιδί κόλλησε στο άλλο από ένα παρατσούκλι που χαρακτήριζε τη συμπεριφορά του μέσα στην τάξη. Σε μερικά παιδιά έδωσαν δύο ή και τρία ονόματα.

Όμως τα βαφτίσια αποδείχτηκε πως δεν είναι και εύκολο πράγμα. Κάθε «νονός», για να βαφτίσει το φίλο του, έπρεπε να μάθει απέξω το «Πιστεύω».

— Πιστεύω εις έναν Θεό... είπε και κόμπιασε το Φτυάρι, που ήταν και νονός του Τσιρότου.

— Πατέρα Παντοκράτορα..., τον βοήθησε η Σβούρα.

— ...Ποιητή ουρανού και γης, συνέχισε το Φτυάρι.

— Κυρία, υπάρχει Θεός; ρώτησε ξαφνικά ο Μπελάς.

— Η μαμά μου λέει πως υπάρχει και η θεία μου πως δεν υπάρχει, απάντησε ο Οχ Αμάν, χωρίς να τον ρωτήσει κανείς. Ποια λέει την αλήθεια, κυρία, και ποια λέει ψέματα;

Η κυρία Βάσω, που δεν περίμενε την ερώτηση, ξαφνιάστηκε. Σκέφτηκε για λίγο και είπε:

— Ένας μεγάλος Έλληνας ποιητής γράφει πως την «αλήθεια» τη «φτιάχνει» κανείς ακριβώς όπως «φτιάχνει» και το «ψέμα». Η μαμά σου ξέρει πως «για να γυρίσει ο ήλιος, θέλει δουλειά πολλή» και η θεία σου ξέρει «πως τα πουλιά δε φοίτησαν ποτέ στο κατηχητικό», απάγγειλε τους στίχους του Ελύτη.

Η κυρία Βάσω κοίταξε ένα ένα τα παιδιά στα μάτια και συνέχισε.

— Ο κάθε άνθρωπος, όταν μεγαλώνει, φτιάχνει τη δική του αλήθεια-ψέμα. Το σωστό και το λάθος εξαρτάται από το πώς ερμηνεύουμε τα πράγματα, από ποια γωνία τα βλέπουμε. «Τα πάντα εν τέλει ανάγνωση επιδέχονται» είπε η κυρία Βάσω

και εξήγησε στα παιδιά πως όλα τα πράγματα διαβάζονται με πολλούς τρόπους. Μερικά πράγματα όμως διαβάζονται μόνο με τα μάτια της ψυχής. Ή τα βλέπεις ή δεν τα βλέπεις. Το δώρο της ζωής είναι μια αλήθεια. Οι άνθρωποι αναζητούν το δημιουργό. Άλλοι τον πλησιάζουν, άλλοι τον συναντούν και άλλοι δεν τον βλέπουν ποτέ. Ο σεβασμός όμως και το δέος για το δώρο της ζωής κάνει όλους τους ανθρώπους συνεργάτες στην αγάπη. Κι εσείς, όταν διαβάσετε πολλά βιβλία και μεγαλώσει η ψυχή και το μυαλό σας, θα φτιάξετε τη δική σας αλήθεια ή το ψέμα που θα πιστεύετε για αλήθεια.

— Ο θεός μου λέει πως όλα αυτά είναι παραμύθια, είπε η Ασραπή!

— Χιλιάδες χρόνους οι άνθρωποι περπατάμε χέρι χέρι με τα παραμύθια, είπε η κυρία Βάσω και εφάρμοσε την αγαπημένη της μέθοδο του «Άρα». Άρα γιατί;

Η τάξη γέλασε. «Άρα Γιατί» ήταν το παραιτούκλι της κυρίας Βάσως Χαλάλη. Αυτό το όνομα της είχαν δώσει ομόφωνα οι μαθητές της, γιατί η κυρία Βάσω, θέλοντας να βάζει τα παιδιά να σκέφτονται και να φτάνουν μόνα τους σε ένα συμπέρασμα, ρώταγε πάντα μετά από κάθε θέμα: άρα γιατί;

Οι μαθητές της ήξεραν πια πως για μερικά πράγματα το συμπέρασμα μπορεί να είναι ένα. Για άλλα πράγματα τα συμπεράσματα μπορεί να είναι πολλά και να είναι και όλα σωστά.

— Τα παραμύθια είναι αληθινά; ρώτησε ο Λόξιγκας.

— Τα παραμύθια είναι μεγάλη παρηγοριά για την ψυχή και μας κάνουν καλύτερους ανθρώπους, απάντησε η κυρία Βάσω. Πρέπει να έχουμε εμπιστοσύνη στα παραμύθια.

— Τα παραμύθια είναι αληθινά, γιατί βγαίνουν από τη ζωή, λέει ο παππούς μου, πετάχτηκε η Τιμωρημένη Τσίχλα.

— Τα παραμύθια λένε αλήθεια ή ψέματα; ρώτησαν συγχρόνως οι Κολητοί.

— Τα παραμύθια έχουν πολλή αλήθεια με μερικές σταλίτσες ψέμα, αποκρίθηκε η κυρία Βάσω.

— Τελικά, κυρία, θα τα κάνουμε τα βαφτίσια ή δε θα τα κάνουμε, επανέφερε την τάξη στο στόχο της το Γιουβαρλάκι, που είχε το μυαλό του στα κουφέτα.

Η τελετή του μυστηρίου συνεχίστηκε με επιτυχία.

Μετά από εκείνα τα βαφτίσια, κάθε φορά που η κυρία Βάσω παίρνει απουσίες, φωνάζει τα παιδιά με τα καινούρια τους ονόματα.

Η Τιμωρημένη Τσίχλα, ο Πιάνω Μύγες στον Αέρα, τα Ερωτευμένα Κορδόνια, η Αστραπή, το Φτυάρι, η Τσίμπλα ή Αγοροκόριτσο, ο Λόξιγκας, η Σβούρα, ο Κυρία Κυρία ή Πανταχού Παρόν, ο Αϊνστάιν Τσβαϊστάιν Ντραϊστάιν, το Μαμμόθρεφτο Μακαρόνι, το Γέλιο Σοπράνο, οι Κολλητοί, ο Βόλτας ή Τρικλοποδιάς, το Σπανάκι, το Γιουβαρλάκι και η Οδοντογλυφίδα, ο Παραμυθάς, το Τσιρότο, η Κατουρίστρα, το Γλειφιντζούρι, ο Δε Λέει Λέξη, ο Οχ Αμάν και η Νιάου, είναι όλοι παρόντες, για να κάνουν δύσκολη τη ζωή της αγαπημένης τους δασκάλας.

Η Τιμωρημένη Τσίχλα θα μπορούσε να είναι χρυσός Ολυμπιονίκης στο αγώνισμα της τσιχλόφουσκας. Ένα κόκκινο λαστιχάκι συγκρατεί μία μικρή τούφα μαύρα μαλλιά στην κορυφή του κεφαλιού της και μία ροζ φούσκα μπαινοβγαίνει συνέχεια στο στόμα της. Μερικές φορές σκάει με θόρυβο στον αέρα και τότε η Λένα ξέρει πως πρέπει να βγει από την τάξη.

Ο Πιάνω Μύγες στον Αέρα, ο πανέξυπνος μυγοσυλλέκτης, σηκώνει πάντα τα φρύδια του με απορία. Θα μπορούσε να τον λένε και Σπίθα, γιατί το μυαλό του ανάβει σαν σπύρτο. Τον λένε όμως Άρη, όπως τον παππού του, και είναι ο πιο έξυπνος τεμπέλης της τάξης.

Τα Ερωτευμένα Κορδόνια είναι πιασμένα χέρι χέρι από το νηπιαγωγείο. Βήχουν μαζί, τρώνε μαζί, απαντάνε μαζί και γιορτάζουν μαζί. Ο Κώστας και η Ελένη, ούτε δίδυμα αδερφάκια να ήταν, φοράνε πάντα ίδιο χρώμα κορδόνια στα παπούτσια τους. Του Κώστα η γλώσσα μερικές φορές δεν κυλάει εύκολα, αλλά κανείς δεν τον κοροϊδεύει. Όλοι ξέρουν πως μερικά παιδιά μπερροδεύουν τη γλώσσα τους.

Η Αστραπή κινείται γρήγορα, βρίσκεται παντού και δίνει απαντήσεις στο πι και φι. Τα κατακόκκινα μακριά μαλλιά της τα ζηλεύουν όλα τα κορίτσια της τάξης. Οι γονείς της Μάρθας είναι από την Πολωνία, όμως εκείνη έχει γεννηθεί στην Ελλάδα.

Το Φτυάρι είναι ψηλό και λιγνό σαν σπαγγέτι. Φλυαρεί πίσω από τις πλάτες των άλλων μαθητών και γι' αυτό δεν έχει και πολλές συμπάθειες. Ο Στέφανος πήρε το όνομά του από την κακή συνήθεια που έχει να κακολογεί τους συμμαθητές του.

Η Τσίμπλα φτάνει πάντα αργοπορημένη και, φυσικά, αγουροξυπνημένη. Δυο μεγάλα νυσταγμένα μάτια έτοιμα να κλείσουν προβάλλουν μέσα από αχτένιστα σγουρά μαλλιά. Η Μαρία βλέπει τηλεόραση ως αργά το βράδυ και το πρωί

κοιμάται όρθια. Καθώς η ώρα περνάει, προσέχει όλο και λιγότερο στο μάθημα και δε χάνει ευκαιρία να ακουμπήσει το κεφάλι της στο θρανίο.

Ο Λόξιγκας είναι ολοστρογγυλος, λες και τον έχουν φουσκώσει με τρόμπα ποδηλάτου. Ο Νίκος, κάθε φορά που είναι αδιάβαστος ή έχει να αντιμετωπίσει μια ερώτηση με άγνωστη απάντηση, παθαίνει πάντα λόξιγκα, που του περνάει μόνο όταν φάει σοκολάτα.

Η Σβούρα έχει μια μικροσκοπική γελαστή φασούλα, κινείται γρήγορα και βρίσκεται παντού. Στην Καίτη αρέσει το θεατρικό παιχνίδι και ονειρεύεται να γίνει ηθοποιός όπως και η μαμά της.

Ο Κυρία Κυρία ή το Καλάμι είναι στρουμπουλός με σγουρά μαλλιά και ανήσυχη έκφραση. Ο Πέτρος έχει μεγάλη ιδέα για τον εαυτό του και θέλει να έχει πάντα την τελευταία λέξη σε μία συζήτηση. Διαθέτει ένα στόλο από καλάμια για όλα τα θέματα. Τα ξέρει όλα από συνήθεια.

Ο Αϊνστάιν Τσβαϊστάιν Ντραϊστάιν ή Ποιητής, γεννημένος με το μυαλό του κοφτερό σαν ξυράφι και ευαίσθητος σαν πουλάκι, είναι το αστέρι της τάξης στην αριθμητική και στην ποίηση. Ο Γιάννης θα μπορούσε να τετραγωνίσει μέχρι και τον κύκλο, αλλά δεν το κάνει γιατί δεν του αρέσουν οι γωνίες.

Το Μαμμόθρεφτο Μακαρόνι (είναι γνωστό σε όλους πως ακόμα το διαβάζει η μαμά του) σκαλίζει συνέχεια τη μύτη του και φτιάχνει αηδιαστικά μακαρονάκια. Με τη βοήθεια του αντίχειρα και του δείκτη του, ο Πάνος τα στέλνει προς κάθε κατεύθυνση.

Το Γέλιο Σοπράνο γελάει συνέχεια σε υψηλή συχνότητα και διαταράσσει ξαφνικά την ησυχία της τάξης. Η Λουκία, ακόμα κι όταν τη μαλώνουν, κλαίει και γελάει μαζί.

Οι Κολλητοί, Γιώργος και Γιώργος, είναι μεγάλα πειραχτήρια. Δεν έχουν μόνο ίδιο όνομα, αλλά και ίδιες ιδέες για αταξίες. Η μόνη διαφορά που έχουν είναι το ύψος. Ο ένας είναι πολύ ψηλός και ο άλλος πολύ κοντός.

Ο Βόλτας ή Τρικλοποδιάς, ένα σγουρόμαλλο ξανθό αγόρι, κάνει πάντα μία στροφή γύρω από τον εαυτό του κάθε φορά που πρέπει να πει το μάθημα, και δεν μπορεί να κάτσει ακίνητος για πολύ χρόνο. Έχει πάντα τα πόδια του απλωμένα στο διάδρομο και κάνει στενά μαρκαρίσματα στην αυλή. Ο Κώστας θέλει να τον προσέχουν όλοι. Δεν είναι καλός μαθητής, αλλά το μυαλό του, όταν δεν τεμπελιάζει, ξεχυλίζει εξυπνάδα.

Το Σπανάκι αποφεύγει την μπανιέρα. Ο λαι-

μός του Λευτέρη είναι πάντα μαύρος με άσπρα αυλάκια από τρεχούμενο νερό.

Το Γιουβαρλάκι και η Οδοντογλυφίδα ή ο Χοντρός και η Λιγνή είναι ένα αχώριστο δίδυμο. Ο Γιάννης είναι πολύ λαίμαργος και μασουλάει ό,τι βρει μπροστά του. Η Σοφία ξύνει συνέχεια το μολύβι της. Η συλλογή της από μικρά πολύχρωμα μολυβάκια είναι το αξιοθέατο της τάξης. Η Οδοντογλυφίδα έχει γλυκιά αλλά τσιριχτή φωνή και το Γιουβαρλάκι χοντρή και βροντερή. Μαζί κάνουν το πιο παράφωνο ντουέτο φασαρίας.

Ο Παραμυθάς καμαρώνει πως αυτός και μόνο αυτός έχει μιλήσει ελληνικά με μία μαϊμού και αγγλικά με ένα βόα. Ο Διονύσης επιμένει πως όλα αυτά δεν τα έχει δει στον ύπνο του, ούτε τα έχει φανταστεί και στενοχωριέται που κανείς δεν πιστεύει πως τα ζώα μιλάνε μαζί του.

Το Τσιρότο ή Μπελάς ή Λαχανιασμένος έχει σκάψει την αυλή με τα γόνατα. Τα πόδια του σκοντάφτουν στα λυμένα κορδόνια του. Η δασκάλα χάρισε στο Φώτη για τα γενέθλιά του ένα ζευγάρι επιγονατίδες στο χρώμα της αγαπημένης του ομάδας για να πάψουν οι πληγές να στολίζουν τα γόνατά του.

Η Κατουρίστρα έχει ένα μυαλό που δε χωράει πολλά πράγματα μαζί. Πού τη χάνεις, πού τη

βρίσκεις: στην τουαλέτα. Η Αλίκη βαριέται πολύ γρήγορα και δε συγκεντρώνεται εύκολα.

Το Γλειφιντζούρι, για να το αγαπάνε, είναι καλό με όλους. Μερικές φορές στάζει σιρόπι από το στόμα του. Όλοι νομίζουν πως κάνουν τη Μαρίνα ό,τι θέλουν, αλλά αυτή κάνει πάντα τη δουλειά της.

Ο Δε Λέει Λέξη, αθόρυβος και σοβαρός, στόμα έχει και μιλιά δεν έχει. Ο Μίλτος ανοίγει το στόμα του μόνο σε κρίσιμες περιστάσεις. Ο ίδιος δεν το έχει πει ποτέ, αλλά όλοι το ξέρουν πως παίζει θαυμάσιο βιολί και είναι μεγάλος εξερρευητής του ίντερνετ.

Ο Οχ Αμάν ή το Πλατύ Χαμόγελο είναι ο αγαπημένος όλων των παιδιών. Ο Λεωνίδας έχει χαρούμενη καρδιά και είναι μεγάλο πειραχτήρι. Δε συμφωνεί ποτέ με κανέναν. Λέει πάντα το ίδιο πράγμα με άλλα λόγια.

Η Νιάου έχει φωνούλα νιαουρέλας, αλλά είναι επιθετική σαν τίγρης. Η Βίκυ δεν αφήνει τίποτα να πέσει κάτω. Αρπάζεται αμέσως και νομίζει πως έχει πάντα δίκιο.

Το κάθε παιδί είναι τόσο ίδιο και τόσο διαφορετικό από τα άλλα! Μερικά είναι ιδιαίτερα προικισμένα, άλλα όλα τους όμως είναι αξιολάτρευτα.